



ת"פ 686/08/15 - מדינת ישראל נגד האבטאמו אנדשאו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 686-08-15 מדינת ישראל נ' אנדשאו(עצור בפיקוח)
בפני כבוד השופט, סגן הנשיא שמואל הרבסט

בעניין: מדינת ישראל באמצעות ענף תביעות מחוז י-
ם - משטרת ישראל

המאשימה

נגד

האבטאמו אנדשאו (עצור/אסיר בפיקוח)

באמצעות באי כוחו עוה"ד י. קאסה ומ.
חלאילה הנאשם

הכרעת דין

כתב אישום זה, תחילתו בשתיית משקה אלכוהולי וסופו, כצפוי, עגום ומיותר.

ביום 27.7.2015, סמוך לשעה 01:00 אחר חצות שהה מר ז' ס' (להלן: "**המתלונן**") ואחרים בגן ציבורי סמוך לרחוב הקרן 1 במעלה אדומים (להלן: "**הגן**").

במהלך שהייתם בגן שתו המתלונן ואחרים משקה אלכוהולי מסוג וודקה.

אותה עת, הגיע למקום הנאשם כאשר אף הוא תחת השפעת אלכוהול. הנאשם פנה למתלונן ולאחרים וביקש מהם לשתות מהוודקה שלהם. בתגובה, המתלונן לא נעתר לבקשה זו ואף אמר לנאשם שהמשקה כלה.

בחלוף עשרים דקות הוציא המתלונן את בקבוק הוודקה אשר היה מוטמן אצלו ומסר אותו לגברת בנצ'יעלם קיטאו (להלן: "**בנצ'י**"). הנאשם אשר לא שבע נחת מהתפתחות זו, פנה אל המתלונן וקרא לו "**נקבה**", וכן השמיע אמרות נוספות שפרטיהם אינם ידועים. המתלונן השיב לנאשם אמרות משל עצמו, ובתגובה, דחפו הנאשם.

המתלונן שאל את הנאשם לפרש מעשיו, והנאשם דחף אותו בשנית. המתלונן הגיב בדחיפה משלו והנאשם אחז בצווארו של המתלונן תוך שהשניים נופלים ארצה וכל זאת כאשר שאר הנוכחים במקום ניסו להפריד ביניהם.



גברת איירוס טשומה (להלן: "טשומה") תפסה את הנאשם וביקשה ממנו להירגע, אך בתגובה הנאשם חנק אותה באמצעות ידיו והפילה על השיחים שבמקום. מיד לאחר מכן, נטל הנאשם אבן חדה והחל להתקדם אל עבר המתלונן. גברת אסצ'אל דאגים אשר שהתה במקום (להלן: "מעין") ובנצ'י ניסו למשוך את הנאשם ולמנוע ממנו מלהגיע למתלונן ולהכותו.

בתגובה, דחף הנאשם את שתיהן, שרט את מעיין בצווארה והמשיך לנוע לעבר המתלונן, תוך שזה האחרון מפציר בו לזרוק את האבן.

הנאשם לא שעה לבקשות אלה, ניגש אל המתלונן והיכה בו באמצעות האבן החדה במצחו בצד ימין.

לאחר מכן, ברח הנאשם מן המקום.

צוות מד"א אשר הובהל למקום טיפל במתלונן אשר סבל מחבלת ראש מדממת, אך בעת שהוא הועלה לניידת לצורך המשך הטיפול, זיהו אנשי מד"א כי הוא נכנס למצב של דום נשימתי, לסתותיו ננעלו והוא החל לפרקס. המתלונן טופל באמצעות צינור הקנה, הורדם והובהל לחדר המיון בבית החולים הדסה עין כרם.

בחדר המיון הוצא הצינור מקנה הנשימה שלו והחתך אשר במצחו נתפר.

לסיכום, למתלונן נגרמה חבלה בקדמת ראשו באורך של 2-3 ס"מ ולמעין נגרמה שריטה באורך 7 ס"מ בצווארה.

במעשיו אלה, כך נטען בכתב האישום, פצע הנאשם את המתלונן שלא כדין בעת שהוא נושא נשק קר, תקף את בנצ'י ואיירוס וכן תקף את מעיין שלא כדין וגרם לה חבלה של ממש.

אשר על כן, הואשם הנאשם בעבירות של פציעה בנסיבות מחמירות, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ושתי עבירות של תקיפה סתם, על פי סעיפים 334 יחד עם 335(א)(1), 380 ו-379 לחוק העונשין התשל"ז-1977 להלן: "החוק".

הנאשם, בתשובתו לאישום כפר במיוחס לו וטען כי המתלונן הוא זה אשר תקף אותו ועל כן הוא נאלץ להתגונן בפני מכותיו. עוד ציין הנאשם כי במהלך התקיפה אכן נפל עם המתלונן לרצפה, אך הוא כופר כי תקף את המתלוננת הנזכרות בכתב האישום.

ראיות המאשימה

1/ ת"ד - דו"ח פעולה מיום 27.7.2015 אשר נכתב בידי השוטרים רס"ל אריאל ידיד.



השוטר ידיד מספר במזכרו כי הגיע לגן הציבורי בו ישבו המתלונן הנאשם וחבורתם, פיזר אותם תוך שהוא מסביר להם את לשון החוק בכל הקשור להקמת רעש ושתיית אלכוהול. לדבריו, הנאשם היה במקום **"נראה שתוי...נראה מתלהם ומפיו נדף ריח של אלכוהול"**. לאחר זמן, הוזעק שוב השוטר ידיד למקום ואז פנו אליו "נערות" אשר היו במקום והודיעו לו בצעקות כי הנאשם **"ששמו האבטאמו...תקף את החבר שלו"**.

השוטר ידיד הגיע סמוך לאחר מכן לביתו של הנאשם על מנת לעוצרו ומצא אותו כשהוא **"יושב בסלון, נראה מתנשף"** ומסר לשוטרים כי **"הוא (המתלונן - ש.ה) הרביץ לבחורה, לא יכולתי להסתכל ככה ולא לעשות כלום"**.

ת/א1 - דו"ח מעצר מיום 27.7.2015 אשר נכתב על ידי השוטר רס"ל אריאל ידיד אשר בו נאמר כי הנאשם מסר כי **"הוא הרביץ לבחורה, לא יכולתי להסתכל ככה ולא לעשות כלום"**.

ת/3 - מזכר שנכתב על ידי מנאר בוטרוס - מדובר במזכר אשר אינו רלוונטי לנקודת המחלוקת בתיק ועל כן לא מצאתי לפרט את תוכנו.

ת/4 - מזכר מיום 27.7.2015 אשר נכתב על ידי רס"ר עידן דיין. רס"ר דיין הגיע לזירת האירוע והוא מציין כי **"על פי דיווח של עדים שהיו במקום"** נטל הנאשם אבן ופגע באמצעותה בראשו של המתלונן.

ת/5 - מזכר מיום 27.7.2015 אשר נכתב בידי הסייר מיכאל אברהם. שוטר זה מתאר במזכרו כי פגש בזירת האירוע מספר נערות ואחת מהן סיפרה לו כי המתלונן נפגע כתוצאה מהטחת אבן בראשו על ידי הנאשם. אותה נערה אף סיפרה כי הנאשם לבש **"מכנס ג'ינס קצר וחולצה כחולה"**.

ת/6 - דו"ח תפיסת מוצג מיום 27.7.2015 אשר נכתב על ידי השוטר אייל אוהיון. שוטר זה מציין כי הגיע לביתו של הנאשם על מנת לתפוס את חולצתו, אך מוסיף ומציין בסוף דבריו כי בעת שהגיע לבית הנאשם כדי לעצרו, אמר לו הנאשם כי **"רבתי איתו כי הוא מרביץ לבחורות, ואז באתי לפה והחלפתי חולצה"**.

ת/7 - הודעת הנאשם מיום 27.7.2015 - בהודעה זו מספר הנאשם כי ישב סמוך למתלונן אשר רצה להרחיק מהמקום נערות צעירות אשר היו שם ואז **"הוא דחף את הילדות האלו ואז אני אמרתי לו למה אתה דוחף אותן, למה אתה עושה ככה ואז הוא התחיל לריב איתי, נפלנו שנינו והוא הביא לי פה מכה, זהו ואז הלכתי הביתה"** (שורות 2-6).

עוד מציין הנאשם בהודעה זו, כי המתלונן הוא זה אשר תקף אותו בתחילה ורק אז נפלו שניהם לאדמה, תוך שמספר נערות אשר שהו במקום ניסו להפריד ביניהם (שורות 55-74).

הנאשם מכחיש בתוקף כי היכה את המתלונן באמצעות אבן ומציין כי מדובר בעלילה אשר נרקמה נגדו על ידי המתלונן בשיתופן של חלק מן הנערות הקרובות אליו (שורות 77-94).



הנאשם אף מוסיף ומציין כי הוא ברח מן המקום מאחר והמתלונן רדף אחריו "חצי דרך עד לבית שלי" (שורות 95-106).

ת/8 - הודעת הנאשם מיום 28.7.2015. בהודעה זו חזר הנאשם על גירסתו כפי שנמסרה בת/7 תוך שהוא מוסיף כי המתלונן לא דימם, אלא הוא עצמו ספג פגיעה אשר בגינה הוא דימם.

ת/9 - הודעת הנאשם מיום 29.7.2015. בהודעה זו מציין הנאשם כי המתלונן נפצע מאחר ושניהם נפלו יחד, והוא חוזר ומכחיש כל קשר לאירוע בכל הכרוך באבן ובפגיעת הראש של המתלונן, כפי שפורט בהודעותיו הקודמות (שורות 14-59).

ת/10 א-ה - מדובר במזכרים אשר נכתבו בידי החוקרת מעיין זקן ואשר מלמדים על ניסיונות לאיתור העדים הרלוונטיים לצורך חקירת פרשיה זו.

מאחר ואין מדובר במזכרים אשר יש בהם כדי לשפוך אור על נקודות המחלוקת בתיק דנן הרי שלא ראיתי מקום להאריך בהם, ולא מצאתי צורך לפרט את תוכנם.

ת/11 - לוח תמונות - מדובר בלוח ובו תמונות הזירה, השתייה החריפה אשר הייתה במקום, המסלול שבין הגן לחומה המקיפה אותו, וכן כתמי דם אשר נמצאו באותו מסלול ועל החומה. עוד מלמדות תמונות מס' 16 ו-17 על האבן אשר שימשה, לכאורה, לביצוע התקיפה וכן בגדי הנאשם כפי שנתפסו בביתו.

עוד יצוין כי חלק מעדי המאשימה סימנו על לוח זה סימונים שונים אשר מלמדים, כך לשיטתם, על אירועים כאלה ואחרים אשר אירעו בזירה.

ת/12 עד ת/14 - מדובר במסמכים אשר מתעדים את תפיסת ממצאים בזירת האירוע וכן בדיקות פורנזיות אשר נעשו בעניינם. מדובר בבדיקות אשר לא העלו דבר, ועל כן לא ראיתי מקום להאריך בעניינם, למותר לציין כי "תוצאות" אלו יעמדו לטובתו של הנאשם.

ת/15 - מקבץ תעודות רפואיות אשר יש בהן כדי ללמד כי המתלונן לקה בדום נשימתי לאחר הגעת הצוות הרפואי למקום, ועל כן הוא עבר צינור בו הוחדר צינור לקנה הנשימה שלו, תוך שהוא מורדם ומונשם.

עם הגיעו לבית החולים, הוצא הצינור הרלוונטי ומצבו של המתלונן התייצב תוך שהוא מטופל באמצעות תפירת פצעיו.

ת/16 - הודעתה של אסאמין אנדשאו מיום 27.7.2015 - הודעה זו הוגשה לי במסגרתו של סעיף 10א לפקודת הראיות,



ומתוכה ניתן ללמוד כי לדברי אחותו של הנאשם כאשר חזר לביתם לאחר תום האירוע המתואר בכתב האישום הוא לבש **"חולצה תחלט (צ"ל תכלת - ש.ה.) ומכנס ג'ינס כחול קצר"**.

ת/17 - הערת חוקר מחקירתה של גב' אסצ'אל דאגים ("מעין") מיום 27.7.15 בשעה 02:44 לפיה בשורה 8 נרשם כי היא **"מראה לי מתחת לצוואר שלה שריטה אדומה באורך של 7 ס"מ"**.

ת/18 - הודעתה של אסצ'אל דאגים ("מעין") מיום 27.7.15 בשעה 02:44 אשר הוגשה במסגרת סעיף 10א לפקודת הראיות. על פי הודעה זו, באותו הערב, הבחינה כי הנאשם **"עצבני"** וניגשה לעברו יחד עם בנצ'י ואז **"הוא דחף אותי ואותה ואף שרט אותי בעת שניסיתי להפריד ולמשוך אותו כדי שלא ילך להרביץ לבחור השני..."** (ש' 6-8).

מאמצים אלו לא עלו יפה, ואז ניסתה שוב עדה זו לבלום את הנאשם, אבל אז **"הוא דחף אותנו והמשיך לכיוון של סנטיהו עם אבן ביד...לא הצלחנו לעצור בעדו והוא הגיע אל סנטיהו והם רבו ואז אבטמו הרביץ לסנטיהו עם האבן וראיתי שירד לסנטיהו הרבה דם מהראש..."** (ש' 10-14).

עוד מוסיפה ומציינת העדה בהודעתה, כי בעת שהנאשם צעד לעברו של המתלונן הוא לא אחז בידו אבן, אולם היא ציינה כי לא ראתה את הרמת האבן, והבחינה בה רק כאשר היא נדחפה על ידו **"כדי ללכת לכיוון של סנטיהו לריב איתו"** (ש' 52-62), אך היא מציינת שוב כי הנאשם **"דפק לו את האבן בראש"** (ש' 72-72, ש' 84-85).

ת/19 - הודעתה של גב' באנצ'י עלאם קיטאו מיום 27.7.15 (**"באנצ'י"**).

על פי הודעה זו, מתארת העדה באנצ'י כי באותה הערב הוזמנה לשבת עם חברותיה, מעיין ויארס, ואף המתלונן שהה במקום. לפתע, ראתה את המתלונן ואת הנאשם מתווכחים ביניהם וב**"זמן הזה היה להפטמו (הנאשם - ש.ה.) אבן ביד"** (ש' 7-8).

באנצ'י, כך לדבריה, ניסתה להפריד בין השניים מאחר והעריכה כי **"הפטמו...הוא בעייתי"** (ש' 8). אך לאחר זמן קצר התלהט הויכוח והתחדש ו**"הפטמו תקף את מיסטאו, תפס לו את היד והפיל אותו על הרצפה וכולנו ניסינו להפריד ביניהם, הפטמו דחף את חברה שלי ירוס לשיחים ואת מעיין הוא שרט אותה בצווארו ואותי הוא דחף גם, ואז הפטמו תפס את אותה האבן שהייתה לו ביחד ונתן מכה לסניטיהו באיזור המצח אני חושבת, אני ראיתי דם ליד העין, הפטמו קם ישר וברח מהמקום, אחרי זה התחלנו לבכות ויודה התקשר למשטרה..."** (ש' 8-14).

עוד מציינת באנצ'י כי כל הנוכחים במקום ראו תקיפה זו (ש' 21-26), אשר במסגרתה **"הפטמו התכופף והוציא את האבן מהרצפה ובידו הימנית תקף את סיטאו, סיטאו היה במצב ישיבה וסיטאו תקף אותו..."** (ש' 28-29). עוד מתוארת בהודעה זו האבן, גודלה וצורתה (ש' 37-38).

ת/20 - חוות דעת ממומחה מיום 19.02.18 אשר נחתמה על ידי **"רפ"ק קרלה עוז"**, קצינת מעבדה ביולוגית.



על פי חוות דעת זו בחומר אשר נדגם ממכנסיו של המתלונן, עולה כי דמו מתאים לחומר ביולוגי זה.

ת/21 - תמונות מזירת האירוע (ת/20) אשר עליהם סימנה עדת ההגנה **מסרט גודאי** סימונים שונים אשר עלו בעת חקירתה הראשית והנגדית.

מסימונים אלו עולה כי היא שהתה סמוך למעבר חציה המצוי בקרבת הגן נשוא כתב האישום.

כמו כן סומן בקובץ תמונות זה מקום אשר בו קיימות אבנים פוטנציאליות אשר יכולות היו לגרום לנזק המתואר בכתב האישום (אם כי העדה, בין היתר, הצביעה על תמונה אשר בה קיים מכסה של ביוב ולא אבנים - תמונות 7 ו- 9).

ת/22 - הודעתה של עדת ההגנה **מסרט גודאי** מיום 27.07.2015.

בהודעה זו מציינת העדה כי הנאשם והמתלונן שוחחו אחד עם חברו, מבלי שהיא שמעה את נושא השיחה, "**אך פתאום התחילו לתקוף אחד את השני והחברים שלהם הפרידו ביניהם**" (שורה 5).

לדבריה, היא לא ראתה דבר מאחר וברחה מן המקום (שורות 8-14), אך בהמשך דבריה היא סיפרה שחזרה למקום ואז ראתה כי הנאשם תוקף את המתלונן "**בידיים ורגליים ולא שום חפץ אחר**" (שורה 27).

עדי המאשימה

גב' אסאמין אנדשאו העידה בפניי וסיפרה כי בעת שנתנה את עדותה במשטרה, לא ידעה להגיד מהו צבע בגדיו של אחיה, הנאשם, מכיוון שהייתה באמצע שנתה. עם זאת, כאשר עומתה עם דבריה הנחרצים בתחנת המשטרה, אמרה כי "**... יכול להיות שאמרתי את זה**" (עמ' 9 שורות 5-9 לפרוטוקול).

לאחר מכן, העידה בפניי **גב' איירוס טשומה** (להלן: "**איירוס**") אשר היתה בזירת האירוע, כמתואר בכתב האישום. איירוס, בתחילת עדותה, הבהירה כי שוחחה עם עדים נוספים לאירוע ודאגה להצהיר בפניהם כי היא איננה נוקטת עמדה באשר לאירועים המתוארים בכתב האישום והיא אינה בעד הנאשם אך גם לא נגדו.

עוד היא ציינה כי בעת שהגיעה להפריד בין הנאשם למתלונן "**זה היה כזה שהוא דחף אותי וזה היה בגרון, אז אמרתי זה חניקה או לא חניקה, אמרתי שזה היה דחיפה ... הוא פשוט דחף ... הייתי בשיחים והנאשם דחף אותי לשיחים ואז נפלתי ואז בדיוק בקטע הזה שנפלתי הוא הרים אבן וכשהוא דפק לו את זה אני לא ראיתי את זה. כשקמתי כבר ראיתי את המתלונן עושה עם היד על המצח וראיתי את הנאשם הולך ...**" (עמ' 10 שורות 30-3 לפרוטוקול).



עדה זו מציינת שוב ושוב כי לא ראתה את הנאשם מכה בראשו של המתלון עם אבן, אך מאידך ראתה שהחזיק אבן בעלת גודל בינוני, תוך שהיא מציינת שוב ושוב כי "הרמת האבן הייתה אחרי שניסיתי להפריד ביניהם" (עמ' 12 שורות 1-2 לפרוטוקול).

עדה זו אף מוסיפה ומניחה כי הנאשם רצה לעזור לנערות הצעירות אשר היו במקום אך הוא לא הצליח לעשות כן ואף ניסה לזרוק אבן לכיוון אבן אבל "אני יודעת שהוא זרק את זה אחר כך סתם לרצפה בצד" (עמ' 17 שורה 15 ועד עמ' 18 עד שורה 31 לפרוטוקול). עדה זו אף מאשרת כי זירת האירוע היתה חשוכה במקצת באותו ערב, וכי היא עצמה אף נזקקת למשקפי ראייה (עמ' 20 שורות 9-3 לפרוטוקול).

לאחר שעדותה הופסקה לזמן קצר, בעת ששבה לדוכן העדים, ציינה העדה כי לא תפסה את הנאשם אלא ניסתה למשוך אותו ואז הוא חנק אותה, אך היא העדיפה שלא לסבך אותו ועל כן בחרה להגיד כי הוא "נגע" לה בגרון (עמ' 21 שורה 17 ועד עמ' 22 עד שורה 17 לפרוטוקול). בעת חקירתה הנגדית הוצגה לה אפשרות לפיה פציעתו של המתלון מקורה בנפילתו לאדמה ולא באבן שהוטחה בראשו על ידי הנאשם, אך היא שללה גישה זו מכל וכל וטענה כי "הוא הרים אבן ואני בטוחה שהוא דפק לו אותה" (עמ' 23 שורות 18-19 לפרוטוקול).

אחריה, העידה בפני גב' אג'בוש טשומה (להלן: - "רחל").

עדה זו הינה אחותה הצעירה של איירוס ואף היא הייתה בזירת האירוע באותו היום. לדבריה, המתלון וחבריו לא רצו שהיא וחברתה מסרט יהיו במקום, ואז נטל המתלון אבן קטנה ונפנף איתה בידו על מנת להפחיד אותה ואת חברתה (עמ' 25 שורות 24-30 לפרוטוקול). לאחר מכן, לדבריה, החלו הנאשם והמתלון להתקוטט, ואז דחף הנאשם את איירוס, אך מבטה של רחל התמקד באחותה והיא לא ראתה את הקטטה שהתנהלה במקום על כל פרטיה ודקדוקיה (עמ' 26 שורות 19-27 לפרוטוקול, וכן עמ' 29 שורות 17-30 לפרוטוקול).

בהמשך, נשמעה עדותה של גב' אסצ'אל דאגים (להלן: "מעין").

עדה זו ספרה כי שהתה בקרבת הנאשם והמתלון, ניסתה להפריד ביניהם, ואז נדחפה על ידי הנאשם לשיחים, נפלה על צידה הימני, נשרטה בצווארה וצפתה בנאשם תוקף את המתלון, אך לא ראתה את הנאשם פוגע במתלון באמצעות אבן.

כמו כן, נשמעה עדותו של רס"מ מנשה קצב, גובה הודעתה של מעין. הוא ציין בעדותו כי הוא אינו זוכר את גביית ההודעה אך ציין כי שמו וחתימתו מופיעים עליה. העד ציין כי אינו זוכר שראה שריטה מתחת לצווארה של מעין, אך מזהה את הערת החוקר שכתב הוא עצמו תוך שהוא מציין כי היה מקום לצלם את השריטה, תוך שהוא תומך בדבריו בעצם העובדה כי ציין זאת ב"הערת חוקר" והעריך את אורכה של השריטה ב-7 ס"מ (עמ' 36 ש' 12-3 וכן ש' 25-15).

לאחר מכן, נשמעה עדותה של באנצ'יעלם קיטאו (להלן: "באנצ'י").



עדה זו אף היא ספרה כי לא ראתה את הנאשם מכה את המתלונן באבן בראשו, אולם מאידך היא הבחינה בנאשם אוחז באבן, ובמסגרת מאמציה להרגיעו, היא נטלה את האבן מידיה והשליכה אותה, אולם לאחר מכן, היא ראתה את המתלונן שוכב מוטל חבול, והאבן, אשר צורתה ייחודית, מצויה סמוך אליו.

מסקנתה הייתה כי האבן שהשליכה נאספה שוב על ידי הנאשם, ושימשה על מנת להכות בראשו של המתלונן.

בסופה של פרשת התביעה, העיד בפני המתלונן, **ס' ז' (להלן: "סנטיאו")**.

עד זה תיאר בעדותו כי בינו ובין הנאשם קיימת היכרות מוקדמת עוד משנת 2008 בה שהו שניהם במרכזי קליטה סמוכים בצפת ובמירון.

לשיטתו, באותו הערב, ביום 27.7.15 סמוך לשעה 01:00 בלילה, יצא הוא חברו יהודה, אחייניתו באנצ'י וחברותיה יארוס ומעיין, רכשו וודקה וישבו בפארק המקומי תוך שהם שותים את המשקה האלכוהולי. הנאשם אותה העת, כך לדבריו, שהה סמוך למקום עם שתי בחורות נוספות. כוח משטרה אשר הגיע למקום שפך את האלכוהול אשר בידי בני החבורה, אולם המתלונן הסתיר את הוודקה שברשותו ואף הספיק לשתות ממנו ארבע כוסות תוך שהוא חש ב"**ראש טוב**", אך לא היה "**מסטול**", היינו, לדבריו, הוא הרגיש "**שיכול לעשות דברים רעים**" (עמ' 32 ש' 4-27).

באותה העת, כך לדבריו, פנה הנאשם אליו וביקש ממנו כי ייתן לו לשתות מהמשקאות שברשותו.

המתלונן התנגד לכך, והבהיר לנאשם כי הוא אינו רצוי. הנאשם בתגובה דחף את המתלונן ואף החל להגיד לו שהוא "**חוצפן ונקבה**", ובתגובה ענה לו המתלונן "**כן אני נקבה, יש לך בעיה?**".

אז, דחף הנאשם את המתלונן, המתלונן דחפו בחזרה והם נפלו יחד לאדמה. המתלונן פנה לאחות חברתו - יארוס וביקש ממנה להרחיק את הנאשם מהמקום, אך היא לא עשתה כן ואז החלו השניים (הנאשם והמתלונן) לדחוף אחד את השני עד שנפלו לרצפה והופרדו. אז, נכנסה יארוס בין שניהם על מנת להפסיק את העימות אך הנאשם חנק אותה, דחף אותה והיא נפלה.

בשלב זה, מציין המתלונן כי הנאשם נטל בידו אבן, ולאחר שזה האחרון ביקשו להשליך אותה, או אז "**עשה עצמו כזורק והחביא אותה מאחורה**" (עמוד 23 ש' 1-11).

בשלב זה, סבר המתלונן כי הנאשם זרק את האבן ונענה לפניה חבר אחר אשר ביקש ללוותו לביתו.

המתלונן אכן פנה ללכת לביתו, אולם אז הגיע אליו הנאשם מאחור והכה אותו באמצעות האבן בחלקו הימני קדמי של ראשו.

כתוצאה ממכה זו, איבד המתלונן את הכרתו, והתעורר בבית החולים רק לאחר שחזר לתחייה (עמוד 23 ש' 15 ועד עמוד 24 ש' 1).



בחקירתו הנגדית נשאל המתלונן אודות עברו הפלילי, מקום מגוריו ופרטים נוספים הקשורים לעובדה כי באותה עת הפר מעצר בית אשר הוטל עליו בשל עברות אלימות שיוחסו לו. תשובותיו בעניין זה היו לא אחידות ולעיתים אף לא סדורות, וייתכן שהסיבה לכך נעוצה בקשיי שפה. לעיתים טען כי ביקר במעלה אדומים פעם בחצי שנה (עמוד 25 ש' 10) אך בהזדמנות אחרת טען כי היה מפגש עם חברתו בבית אחותו אשר במעלה אדומים **"כל שבוע שבועיים"** (עמוד 27 ש' 11), ולקראת סוף חקירתו הדגיש כי גר במשך שנה רצופה במעלה אדומים (עמוד 28 ש' 28-29).

עוד ציין המתלונן בחקירתו כי לא אחז בעצמו באבן בכל זמן העימות עם הנאשם וטען כי דברי אחותה של יארוס בעניין זה הינם שקר (עמוד 31 ש' 3-19). המתלונן אף עומת עם דברי עדות אחרות אשר שהו במקום וציין כי הן משקרות בעדויותיהן, ולא היה בינו לבין הנאשם כל קטטה אלא רק מריבה אחת שעניינה חילופי דברים (עמ' 41 ש' 12-28).

המתלונן אף הוסיף ותיאר כי במהלך העימות עם הנאשם **"פעם אחת דחפתי אותו אחרי שהפיל אותי, קמתי ודחפתי אותו... לא תפסתי אבן"** (פרוטוקול הדיון מיום 3.7.17 עמ' 39 ש' 3-7).

בהמשך חקירתו הנגדית מציין המתלונן כי לא סבר שהנאשם מעונין לתקוף אותו אלא רק **"חשבתי שהוא בא כדי לדבר איתי כזה..."** (פרו' עמ' 41 ש' 4-5).

אלא שבדבריו, הנאשם הגיע עם אבן אשר אותה הטמין מאחורי ידו בעת שהיה **"שיכור ומתנדנד"** ואז הטיח את האבן במצחו של המתלונן תוך שהוא עושה זאת בתנועות מהירות (עמ' 42 ש' 10-14 וכן ש' 25 - 27, כמו גם עמ' 43 ש' 15-17).

עד התביעה האחרון היה **רס"מ מנאר בוטרוס**, אשר חקר את גב' בנצ'יאלאם קיטאו ביום 27.7.15.

עד זה שימש אותה העת כחוקר משטרה, והוא התייחס בעדותו לפני לטופס חקירה זה אשר אינו חתום לא על ידי העדה ולא על ידי החוקר עצמו.

בוטרוס ציין כי אינו זוכר את החקירה עצמה, אך האירוע בכללותו זכור לו (פרוטוקול הדיון מיום 22.1.18, עמ' 47 ש' 1-5).

לטענתו של החוקר, מדובר בתקלה אשר לא הייתה אמורה להתרחש, אך הוא עצמו אינו זוכר את נסיבות האירוע. עם זאת, לשיטתו, פרטיו המופיעים על טופס החקירה מלמדים כי הוא זה אשר הקליד את סיסמתו וערך את ההודעה שאם לא כן פרטיו לא היו מצויים על טופס החקירה מאחר והם **"מושגלים"** בו באופן אוטומטי וממוחשב (שם, עמ' 46 ש' 16-18).

כך באשר לפרטי החוקר, וכך אף באשר לפרטי הנחקר, אשר אף הם, לדבריו, מושגלים בטקסט באופן אוטומטי עם הכנסת מס' תעודת הזהות של הנחקר (שם, עמ' 46 ש' 22-24 וכן עמ' 48 ש' 15-21), עם זאת לא היה בפיו הסבר להיעדרה של החקירה המקורית והחתומה, ככל שהייתה כזו, ותשובתו הייתה כי הוא אינו זוכר את החקירה ואת פרטיה.



ראיות ההגנה

1/ - שרטוט אשר הוכן בידי איירוס בעת חקירתה הנגדית והמתאר את זירת האירוע.

עדי ההגנה

הנאשם

הנאשם העיד ארוכות וסיפר כי האירוע נשוא כתב האישום התרחש במוצאי צום יום תשעה באב. לדבריו, הוא הוזמן על ידי המתלונן ובן משפחתו הקרוי "יהודה". לדבריו, המתלונן התייחס באופן לא ראוי ל"אחותי יארוס" ורדף אחריה, ומשניגש הוא להגן עליה, המתלונן תקף אותו, הכה בו באגרוף לצווארו, והוא היה צריך להגן על עצמו, ומשום כך אחז את המתלונן ושניהם יחד נפלו בירידה אשר הייתה במקום (עמודים 50-51 לפרוטוקול הדיון מיום 22.1.18).

בחקירתו הנגדית, התייחס הנאשם למפגש האלים אשר התרחש עם המתלונן, כאשר כתוצאה ממנו החלו השניים להתקוטט, או אז הכה המתלונן את הנאשם בצווארו (עמוד 56 שורה 22 ועד לעמוד 57 שורה 14).

בתום אירוע זה, כך לדבריו, נפלו השניים לתוך מורד אשר בו צמחו שיחים, והופרדו על ידי אחרים אשר נכחו במקום. לאחר הפרדה זו, לשיטתו, רדף אחריו המתלונן לביתו במשך חמש דקות רצופות (עמוד 57 שורות 1-24).

מששה בביתו, הגיעו שוטרים לעוצרו, כאשר במהלך מעצר זה הם נמנעו מלשוחח עימו ורק הודיעו לו כי הוא עצור.

חקירתו הנגדית הייתה ממושכת, אך מצאתי לציין מספר נקודות עובדתיות אשר עלו ממנה.

ראשית, יש לציין כי לשיטת הנאשם פעם אחת בלבד שהה הוא והמתלונן על האדמה, והוא הצביע בתמונות אשר הוצגו לעיונו (ת/11) על המקום המדויק בו ארע הדבר (עמוד 59 שורה 21 ועד עמוד 60 שורה 5).

שנית, על פי עדותו של הנאשם, הוא לא תקף מעולם את אחת מן הבנות אשר היו במקום, אך ייתכן כי כתוצאה ממאבקו במתלונן, נפגעה אחת מהן (עמוד 60 שורה 4 ועד עמוד 61 שורה 21).

שלישית, הנאשם ציין בעדותו לפני כי במהלך האירוע המתואר בכתב האישום לא הרים אבן ולא הכה את המתלונן באמצעות אבן או בכל אמצעי אחר (עמוד 61 שורה 22 ועד עמוד 62 שורה 9).



רביעית, הנאשם טוען כי דימם מאפו כתוצאה מאגרופ או מכה אשר ספג מידי המתלונן, והוא אף הזמין את המאשימה לבחון את כתמי הדם המצויים על מכנסיו כדי לקבוע האם מקורם באגרופ שספג, או שמדובר בדמו של המתלונן (עמוד 62 שורה 24 ועד עמוד 63 שורה 15, וכן עמוד 64 שורה 1).

חמישית, הנאשם מציין כי החולצה אשר לטענת המאשימה לבש בעת שהכה במתלונן, היא בעצם חולצתה של אימו.

לסיום יצוין שוב כי הנאשם מתאר את סופו של האירוע אשר התרחש בינו לבין המתלונן באופן ש"נפלנו והפרידו וקמתי והלכתי והוא רדף אחרי. הוא לא התמוטט ולא כלום" (עמוד 62 שורה 23).

בהמשך, העידה בפני עדת ההגנה **מסרט גודאי**.

לדבריה, ישבה במקום עם חברות ואז הגיע למקום המתלונן אשר הקניט אותן.

כתוצאה מהקנטה זו, החלה קטטה בין הנאשם למתלונן. קטטה זו תוארה על ידה באופן שהשניים "**רבו באמצעות ידיים ורגליים, הם הלכו מכות**" (פרוטוקול הדיון מיום 06.11.18, עמוד 52 שורות 13-18).

עוד ציינה עדה זו, כי אינה יודעת להגיד מה מקור פציעתו של המתלונן, אך היא מציינת כי ייתכן ו"**הוא נפל על אבן, ראיתי אותו נופל על אבן**" (עמוד 53 שורה 2), תוך מתן דגש כי הנאשם לא החזיק בידו "**חפץ אחר**" (עמוד 53 שורות 6-9).

במהלך חקירתה הנגדית, חזרה וציינה עדה זו כי אינה זוכרת את האירוע באופן מפורט (עמוד 53 שורות 31,32), אך עם זאת יודעת לציין כי לא דייקה בעת מסירת הודעתה במשטרה, וזאת מסיבה אשר אינה יודעת לציינה בבירור (עמוד 54 שורות 15-17).

עדה זו חוזרת וטוענת כי היו שני מופעים לקטטה בין הנאשם למתלונן, אך אינה חד משמעית באשר לקביעתה המוקדמת כי לא היה שימוש באבן בעת הקטטה ואף מציינת כי "**אני זוכרת שהוא לא הרים שום דבר, לא יודעת... לא זוכרת הייתי בת 14 לא יודעת... לא יודעת למה לא אמרתי... הוא נפל על משהו כנראה. אני לא יודעת אם זה אבן...**" (עמודים 56-57, שורות 12-32).

בסופה של העדות בפני, חוזרת העדה ומציינת כי אינה שוללת מצב אשר בו המתלונן ספג מכה בראשו, ואז כאשר קם ראתה היא את הדימום מראשו (עמוד 57 שורות 3-4).



דין והכרעה

למעשה, מחלוקתם של הצדדים בתיק זה הינה מצומצמת למדי.

אין מחלוקת כי הנאשם שהה בזירת האירוע, וכי התפתח בינו לבין המתלונן דין ודברים אשר מקורו ביחסו של זה האחרון לרחל ולבאנצ'י אשר שהו במקום.

הצדדים חלוקים, אם כן, בשתי שאלות עיקריות.

האחת, מי היה זה אשר נקט באלימות לראשונה, הנאשם או שמא המתלונן, **והשנייה**, האם פציעת הראש של המתלונן נובעת מנפילתו לאדמה תוך כדי הקטטה, או שמא מקורה היא באבן אשר הוטחה בראשו על ידי הנאשם.

הנאשם נתפס בביתו כאשר הוא מתנשף ונסער (ת/1). עם תפיסתו ומעצרו הוא טען בפני השוטר אריאל ידיד כי המתלונן **"הרביץ לבחורה, לא יכולתי להסתכל ככה ולא לעשות כלום"**. מדברים אלו ניתן ללמוד כי הנאשם יזם מצידו מגע עם המתלונן על מנת להציל מידי את הנערות. גישה זו מקבלת משנה תוקף מדבריו של הנאשם בהודעתו (ת/7, שורות 2-6).

אולם גירסתו המתחמקת של הנאשם לוקה במספר תמיהות. ראשית, הנאשם מספר לשוטר אייל אוחיון בעת מעצרו כי הגיע לביתו וביקש מיד להחליף חולצה. מדובר בהתנהגות בלתי ברורה, ככל שאין לנאשם דבר להסתיר מחוקריו, שהרי אין כל סיבה הגיונית להחלפתה של החולצה, סתם כך.

שנית, הנאשם מתאר כי המתלונן רדף אחריו **"חצי הדרך עד לבית שלי"** (ת/7, שורות 95-106). מדובר בגירסה תמוהה ביותר, בייחוד לאור העובדה כי אין מחלוקת, הן בקרב עדי התביעה והן בקרב אנשי מד"א כי המתלונן התמוטט במקום האירוע, ושם טופל כפי שפורט בתעודות הרפואיות (ת/15).

עולה אם כן, כי הנאשם ברח ממקום האירוע, החליף בזריזות ראווה את חולצתו וישב כשהוא מתנשף ונסער עד למעצרו. התנהגות זו אינה מתיישבת עם מי שחיפש דרך להגן על הנערות שהותקפו בידי המתלונן אך מצא עצמו מעורב שלא בטובתו בקטטה, והוא זה אשר נפגע כתוצאה ממנה.

על כל אלו יש להוסיף את עדותה של איירוס בפניי, אשר השתדלה בכל מאודה שלא להפליל את הנאשם בהפללת יתר, תוך שהיא מקפידה לומר כי הנאשם תפס אבן בידו, אך בו בזמן היא ציינה שוב ושוב כי לא ראתה אותו מכה באמצעות אבן זו את המתלונן על אף שהייתה יכולה לעשות כן, ככל שברצונה היה להפלילו בדבריה ולפגוע בו.



אחותה של איירוס, **רחל**, אשר הצהירה על עצמה כמי שניצבת לימינו של הנאשם, סיפרה בבירור כי הנאשם דחף את אחותה. דחיפה זו נצפתה על ידי ממרחק של מטרים ספורים, ועדותה של איירוס משלימה פער זה באמצעות השימוש בפועל "חנק" על מנת להגדירה במדויק.

המתלונן עצמו, אף אם עדותו הייתה לעיתים עצורה ולא שוטפת, הרי שניתן ללקט ממנה את העובדה כי הנאשם תקף את יארוס ואף אחז באבן אשר באמצעותה הוא תקף את המתלונן עצמו, כמפורט בכתב האישום. ניכר היה כי המתלונן מעוניין להסתיר חלק מהדברים אשר קרו באותו ערב שיש בהם כדי לפגוע בו, אולם דבריו באשר להרמת האבן והטחתה בראשו אינם עולים בקנה אחד עם גרסת הנאשם לפי החבלה בראשו מקורה בפיליה ולא בהטחת האבן.

עדותו של המתלונן עצמו, כאמור וכפי שפורט לעיל, לקתה באי דיוקים אשר היו פרושים לאורכה ולרוחבה, והוא ניסה להרחיק עצמו מכל שייכות לקטטה כזו או אחרת עם הנאשם, אולם עיקר גרסתו תואמת באופן מלא ליתר העדים בתיק זה ויש בה כדי לתאר את הטחת האבן בראשו על ידי המתלונן.

סיכומי של דבר, אני מוצא לאמץ באופן מלא את עדותם של האחיות טאשומה (איירוס ורחל) תוך שאני דוחה את גרסתו של הנאשם אשר לוקה בחוסר סבירות ובתהיות מובנות אשר יש בהן כדי ללמד כי הוא נבהל ממעשיו, וניסה לחפות על תקיפתו בדרך של הגדרת המפגש בינו לבין המתלונן כקטטה הדדית ודו צדדית.

הודעתה של באנצ'י הוגשה לעיוני על פי סעיף 10א' לפקודת הראיות. יצוין, כי באנצ'י עצמה נחקרה במשטרה, ועל כך אין מחלוקת, תוך שהיא אף מציינת בעדותה לפני את שעת החקירה ואף מתייחסת לפרטים כאלו ואחרים מתוכה (עמוד 63 שורה 26 ועד עמו 64 שורה 31).

אכן, **רס"מ מנאר** לא זכר את גבייתה של ההודעה במשטרה, ואף הודעה זו אינה חתומה כראוי, אך אני מקבל את הסבריו לפיו זהותה של העדה נקבעת על פי מספר תעודת הזהות שלה, אשר אותו לא היה בידיו לדעת אלא אם נמסרה על ידיה, ותרחיש לפיו אחרת התחזתה לעדה, הינו מופרך ורחוק עד מאוד.

עוד יצוין כי פרטיו של השוטר החוקר "מושתלים" במערכת המשטרית לאחר שהוא מקליד את פרטיו האישיים, ומשום כך נדמה כי ניתן לקבוע שהעדה באנצ'י אכן נחקרה בידי החוקר מנאר, על אף שהודעה זו אינה חתומה על ידיה.

טענותיה של ההגנה לפיה השוטר "שתל" דברים אשר לא נאמרו מפי העדה בתוך הודעתה, הינה טענה אשר נראית רחוקה ובלתי גיונית. על מנת שטענה כזו תימצא נכונה, הרי שהתרחיש המוצע הוא כי החוקר ישב מול העדה, שמע את דבריה, והקליד אמרות אחרות אשר עליהן חשב באותו הרגע, והכל מתוך מטרה זדונית להפליל את הנאשם. מדובר בתרחיש רחוק, שלא לומר בלתי גיוני, אשר במסגרתו נרקמה עלילה נגד הנאשם דן, וזאת בידי גורם עלום שמניעיו אינם מובברים כל צרכם, תוך צירופו של החוקר מנאר אליה והוא אשר סייע במימושה.



תרחישים אלו אשר הוצעו בידי ההגנה הינם רחוקים ובלתי סבירים עד כדי שאין לקבלם, ומשכך הרי שמדובר בחקירה אשר בה היו מעורבים החוקר מנאר והעדה באנצ'י, ועל כן נסיבות גביית ההודעה- הוכחו כדבעי.

דברי העדה בעדותה בפני היו שונים בפרט מהותי מאלו אשר מופיעים בהודעה, והיא אף טענה לרגעים כי אינה זוכרת את האירוע (עמוד 64 שורה 31), וכן הוסיפה וגרסה כי לא ראתה את מכת האבן בראשו של המתלונן, אלא, במילותיה שלה, **"הגעתי למסקנה שהרביץ לו עם האבן... לא ראיתי את המכה כאילו"** (עמוד 64 שורות 10-13).

משכך, הרי שהתנאים הקבועים בחוק התקיימו, ויש לקבל את הודעה של המתלוננת באנצ'י במשטרה על פי סעיף 10א' לפקודת הראיות.

נשאלת השאלה, אם כן, איזו גרסה מגרסאותיה של עדה זו נכונה יותר ומכוונת יותר לאמת?

נדמה כי גרסתה הראשונית של באנצ'י בעת שהאירוע היה זכור היטב וחרוט במוחה, זמן קצר לאחר התרחשותו, וללא שיקולים זרים או חישובים וחשבונות חברתיים אשר סביר להניח שצצו לאחר מכן, היא הגרסה אותה יש לאמץ.

נוסף על כל אלו, יש לציין את העובדה אשר בגינה אין מחלוקת - המתלונן ספג מכה בראשו ונפגע באורח קשה. עיינתי חזור ועיין ולא מצאתי בעדויות השונות ולו רמז לקיומו של תוקף חלופי. המתלונן העיד בבירור על תחושת האבן ה"חופרת" במצחו, ומערכת עובדתית חלופית לפיה תוצע זהותו של אחר אשר יעשה כן - אין.

אף הנאשם עצמו בעדותו בפני לא יצר מערכת עובדתית חלופית אשר יש בה ממש לפיה ניתן יהיה לקבוע כי גרסתו הינה אפשרית ומסתברת, הן באשר לעצם הפגיעה והן באשר לדרך בה נתהוותה - והן, למעשה, לא קיימות.

נוסף על כך, יצוין, כי לשיטתו, המתלונן עזב את המקום כשהוא בריא ושלם תוך שהוא רודף אחרי הנאשם במשך דקות ארוכות.

הנחה עובדתית זו נסתרת מיניה וביה נוכח הדוחות הרפואיים אשר הוגשו לעיוני, ומהם ניתן ללמוד על פינויו של המתלונן על ידי כוחות הרפואה ועל מצבו הגופני באותה העת. עוד ניתן ללמוד מדוחות אלו, אשר מהווים ראיה אובייקטיבית לפגיעותיו הגופניות של המתלונן כי הוא נפגע במצחו. פגיעה זו אינה מתיישבת עם גרסתו של הנאשם לפיה השניים התגלגלו על האדמה עד לשיחים, ושם נגמר המגע הגופני בניהם לאחר שהופרדו על ידי הנוכחים במקום. גלגול הדדי שכזה יכול היה להביא לחבורה בחלקו האחורי של ראש הקרבן ואולי אף בעורפו, אך מצחו אשר צמוד היה למצח הנאשם, צריך היה להיוותר ללא פגע.

מעבר לכל אלו, עדת ההגנה, גב' **מסרט גודאי** לא סייעה לפזר את הערפל העובדתי השורה מעל מאורעות אותו הערב.



עדוטה הייתה רוויה בביטויים כגון "לא יודעת" ו"לא זוכרת". כמו כן, מידת הוודאות העולה מקביעותיה השונות אינה אחידה ואינה תדירה, והיא אף משתנה לעיתים מזומנות תוך פרק זמן קצר ובאותו המעמד.

כך למשל, בהודעתה במשטרה (ת/22) אשר פורטה לעיל, שינתה עדה זו את דבריה מוודאות מוחלטת לפיה הנאשם לא אחז באבן בעת התקיפה, לגרסה שונה המלמדת על חוסר וודאות ועל אי ידיעה, וכך אף עשתה בעת חקירתה הראשית והנגדית בפני, עד כדי שלא ניתן יהיה להסיק מסקנה ברורה וחד משמעית מגרסתה.

על פי גרסה זו, לא ניתן להסביר בכל דרך שהיא את פציעותיו של המתלונן, את מצבו הרפואי ואת גרסותיהם של יתר המעורבים בפרשה זו.

מחלוקתם המצומצמת של הצדדים, העדויות אשר צוינו לעיל, המכניקה המיוחסת לפגיעה, והעדר הסבר חלופי מניח את הדעת מטעמו הנאשם - כל אלו מוליכים למסקנה כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את האמור בכתב האישום, הן באשר לפגיעה במתלונן והן באשר לפגיעה בבנות אשר נילוו אליו - ובכך יורשע הנאשם.

ניתנה היום, ט"ו חשוון תש"פ, 13 נובמבר 2019, במעמד הצדדים ובאי כוחם.